pääl ja ütl. Kui nokko tulnu pulerahvas nüüseva:
„Kor vana fätt efsi om, ja kor mõtse om jäänü?“ — ei
jõuva üija naane, halõkuhjo peräst kõrõlõdi, kuit rüfi; üte
üõga kõik lõpnu ja kadonu olli. Üüniste, üümete, küla maiste
kroftmitsi ja rõõmustamisel jäi „vana fätsa“ prowwa tuju
vahelüumbar, nimä jutuft kõrd, mis ta eelarkidsft õdangust
jaani kuulnu, tundnu, ja nõmmi. Küla rahvas nautsiva nüüd
efsi, nüa ka ta naane, „vanna fätsa“ nõrgutt tagasi ostma,
mis kihlnes perrä, ka fäitsme aasta peräst fündimä pidi.
Seeni tõina hää tõmmega küla naafse fätsa-prowwale ütte
ja tüft toidu kraamis, nimä elätsis teki efsi, kui vanna rõl-
ge maffõt, mis tõina nõile „õimõ-päivil“ kuivä tekk.
Mõnõ jalldi faiva lootuft, ederpidiste õimõ aja nõele
furnitur, raeft naift ostma, — ja nii elli ta fäitse
aastat weelgi puol rainata ello, kõhna kadeja-fätsa päi-
si mõtsõt. Ka küla rahvas nüüdsitsa teki veel ompas
lõkalt „vana fätsa prowwa“, nüa ollõva tälle tõe, egäk
üle pidamiste tõe võtuft. —
Ent kui fäitse aastaka müüdi lätt, ja kattata kah
mõni kuu, — fir keit raene prowwa una mogufsa
lootuft, weel õimõ päivi nõtsi, ratte. Aspõnda oll tõina
mehe tagasi tulemiste ootus, fett ei vana piimedsite wärft,
kui petja perremier ütnagi, una fäitse lepingu aastat
nii pikat mõõtep rennõtsiki, kui igäwene aig olemah
om, nii et fee, ker tõina orjar kõrd om paanu, tuu tõina
ka om jäänü, ollatu-ja-piirtu-aja teenistuiste. —
Naisterahwaft nosti nüüd jalldi vana rüfi perrä, „vana
näisi“ naafse kutsma, nüüd weel fuurõmba ja tõrem-
ba õigufega, fett ei mõõ ka naine-perrä, tuor foi.
Sen fiise ütel weel mõni „vana fätsa prowwa“, ent
fälä tadak, er ole ta tfea-korjufsleyi mutt kui „va-
na natsi naane“ mõna nimega ta ka mutka lätsi.
Nii kõneli mõ vana vana efsi, ja ütel weel mano:
„Sõnõ tähele latsi! Kiä vanna tunti, unil ommo päivil
orjar, tuu tõina jaor õks faagi!“ —



# 20. Kuninga raha kaft.

Kõige fuur weeralamine olli. Suurõ nõka ja
waprufõga fõdsti mõlõmbik puolt, nii et nõit ütele
ja tõisõle pooli kadke, feigi päädsest wõitu, kummalegi
Kuningale ei foa. Weri oll ja wift kabloni, ja inemiste
kuolmisi kiki olli kui põõrdu, nõrraft maaki, — feigi
iir fõdsti, fuurõ rahutsega edesi. — Üüniste ommete-
gi rõõsfõsina nõõra Kuninga nõe-hulgu õõs-, ja
una Kuningas ei nõid umaft püüsi tälli, ja pala
maad tiel edesi, nõõra Kuningagi maad pite. Suure-
mõtsa olliwa nõil tadak aija, milleft feigi fuurõ rõbi-
semisega lõbi murti, ja nii rainlaft teiwete õra võ-
detult, kawwõtaka õrä aeti. —
Kuningas oll fõa alostusõh, kui rainlane tõina riigi
fiise tuli, — nõije kulla ja hõpõ omaft tõwaft rüpsist
kokko korjanu, ja una korfa mann pandnu, mida
ka nüüd, kui ilmatu fuurt raha kasti, lõi-wäe mas
ka kinda leigi laft koita, ei, kui Kuningas näfes
rainlaft kaift, fir kat raha kaft tälle kätte jäät, mink
peräft rainlasi taplõma tulligi, ei tõõsi raha künele foia.
Ent fuurõ rainlaft tadak ajawiise pääl, pand Kunin-
gas, ommi leigimbide fuurdõ ülembidega, raha kasto
ütte paika, tundmata fuurõ mõtta fiise maha, ja lät
ise rutto edesi, et rainlasi mitte makti ei foas, tagasi
kääinke, ja rahtlõsi taplaste alostada. Suurõt raha
kastist oll ka kullane rõti, mida Kuningas umma
werti tadkohe pandi, ja nii ütlinda kindaa kaift koik. —
Kui naa fuurõ raha ja rõõmu-hurraa kõigi kaami-
segа tagasi tulliwa, — ei lõõwa Kuningast ei ka tema
mau olega, fuurt raha kasti mitte, kohe naa tebi olli-
ra pandnu. Kor olli kiiski kalli kasti ära waraste-
nu, et ei foa tooli kottalõ, kohe naa pannü; — tuosi
ei foa kiiski õigusi ütelda. Suurõ rutuga, ilma midägi
efi wõlikõn tähte mann pandmata, — tõmati rainlasi